

indbrettet det, som man har, af meget simple Grunde, idet man har havt for Øie, at der kunde indtræde saadanne politiske Mobsætninger i Landet, at Regjeringen kunde føle sig opfordret til at afsætte en Embedsmand paa Grund af saakaldt „misligt Forhold“ i Embedsførelsen, skjøndt der i Virkeligheden ikke var nogen saadan Anledning; i saadanne Tilfælde skal Embedsmanden finde sit Værnething her i Rigsdagen. Saaledes har Loven været forstaaet ved dens Affattelse, og saaledes er den ogsaa andetsteds bleven forstaaet. Seg gød vide, om den ærebe Justitsminister, idet han patenterer at forandre Loven, vil fremkalde Forandringen saaledes, som den ærebe Rigsdagsmand for Holbek Amts 5te Valgkreds (C. Nimestad) antydede, at hele Magten, som ligger i denne Paragraf, forsvinder og lægges hen i Domstolenes Hænder, og at Regjeringen i sin Indstilling til Hs. Majestæt Kongen først skal være underkastet Domstolenes Mening, førend den kan stride ind mod en Embedsmand, som har forsvømt sin Pligt, eller om det er den ærebe Ministers Mening at skaffe Paragrafen et saadant Indhold, at Forhold af denne Art ikke mere kunne bringes for Domstolene, saa at Sagen, naar Regjeringen har erklæret en Embedsmand for affat for Misligheders Skyld, skal indbringes her for Rigsdagen og intet andet Sted.

Formanden: Forfaavidt den ærebe sidste Taler i Anledning af, at en foregaaende Taler havde betegnet et tidligere Ministerium som reaktionært, har opfattet dette Udtryk som ligebedydennde med forbryderisk, saa maa jeg udtale, at jeg ikke kan ansee denne Opfattelse som berettiget, idet jeg ikke kan erkjende, at der i Ordet „reaktionært“ ligger noget Fornærmeligt. I Anledning af den Retning, som Diskussionen har taget i den senere Tid, skal jeg henstille, at man, da der dog intet Afstemningspunkt i saa Henseende foreligger, unblader at gaae videre ind paa en Diskussion om Statsmagternes Forhold og Stilling til hinanden, og i Forbindelse dermed skal jeg udtale, at hvad der er yttret af forskjellige Medlemmer om dette Forhold maa jeg ansee som de Herreris aldeles personlige Opfattelse, og det kan ikke ansees

som en Afgjørelse eller Fortolkning af Grundlovens Bestemmelse i saa Henseende.

Justitsministeren: De Øttringer af mig, som den ærebe Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) henholdt sig til, gik ud paa, at jeg antog, at de forliggende Forhold afgave en Opfordring for Regjeringen til at tage under Overveielse, om det ikke maatte være ønskeligt at tilveiebringe en Forandring i Lovgivningen, hvorved Administrationen kunde bringes ud over de Forhindringer, som maatte ligge den i Veien for at affledige en Embedsmand i Overeensstemmelse med, hvad den efter sin Overbeviisning ansaae for at være det Rette paa Grund af det Forhold, Vedkommende havde udviist. I Forbindelse hermed kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg anseer hele Sagen for at henhøre under min høitærede Kollega Finantsministeren.

C. Nimestad: Jeg vilde særdeles gjerne følge den ærebe Formands Opfordring til at lade denne Diskussion fare, og det er heller ikke mig, der har bragt den frem, men jeg kan dog ikke godt lade de Øttringer, som ere fremkomne fra flere ærebe Medlemmer, henstaae upaatalte, da de forekom mig at gjøre væsentlige Indgreb i vore grundlovmæssige Rettigheder. Jeg maa navnlig fremhæve mod den ærebe Rigsdagsmand for Holbek Amts 4de Valgkreds (N. Jensen), at hvis han vil fortolke Grundlovens § 19 — at Kongens Underskrift under de Lovgivningen og Regjeringen vedkommende Beslutninger giver disse Gyldighed, naar den er ledsaget af en Ministers Underskrift — paa den Maade, at Kongens Underskrift, naar den er ledsaget af en Ministers Underskrift, giver enhver Udfærdigelse Gyldighed, saa er det derved givet, at den lovgivende Magt ikke længere er hos Kongen og Rigsdagen, men hos Kongen og Ministeriet. Kongens og en Ministers Underskrift give en Regjeringsakt Gyldighed, men vel at mærke kun, naar den holder sig indenfor de Grændser, som Lovgivningen i saa Henseende har sat; men hvem skal nu afgjøre det Spørgsmaal, om den gjør det? Det skulle efter Grundlovens §§ 77 og 78 Domstolene. Ifølge den første af disse Paragrafer ere Domstolene